

Sam mimezis kod Aristotela je postavljen unutar horizonta *physis*-a, tačnije *physis* kao samopojavljivanje bića, kao ulaženje bića u ono što ono jeste, unutar sebe sadrži mogućnost mimezisa, odnosno mimezis je takoreći prirodni nastavak *physis*-a. U tom pogledu Aristotel i razume mimezis kao neku vrstu samoogledanja *physis*-a, samoogledanja koje je međutim pripadno samo čoveku kome je prirođeno da podražava. Po Deridi, upravo se ovde ogleda uobičajena teza onto-teologije ili metafizike po kojoj se ono što jeste uvek već razumeva u pogledu na specifično razumljeno ljudsko biće, tj. ovde se pokazuje poreklo metafizičko-humanistička tradicije Zapada koja ovo samoogledanje *physis*-a postavlja isključivo unutar područja čoveka, ovde konkretno ljudske reči, odnosno jezika. Kako sam Derida kaže: "... prirodnost uopšte se kazuje, spaja, poznaje se i pojavljuje, ogleda se i 'oponaša' *par excellence* i *uistinu* u ljudskoj prirodi." (41) Drugim rečima samo je čoveku prirođeno da podražava i samo čovek nalazi zadovoljstvo u podražavanju, čime je on istaknut u odnosu na ostala živa bića. Što znači da se *physis* kao ima za grčko razumevanje bitka, odnosno da se istina kao neksrivenost bitka pokazuje uvek već kroz mimezis kao specifično ljudsku delatnost.

U pogledu na prethodno, Derida zaključuje da su *logos*, *mimesis* i *aletheia* zapravo jedna te ista moć i da oni uvek već teleološki svoje ispunjenje nalaze u reči koja je ljudska. Drugim rečim, ono što je priroda najbolje je prikazano u ljudskoj prirodi, kao što je i čovek u odnosu na ostale životinje najbolji u podražavanja i to upravo preko glasa kao onoga što najbolje podražava. Dakle, čitava priroda je teleološki usmerena u konačnom ka ljudskom glasu kao krajnjem mestu njenog samopokazivanja. Ovo u krajem po Deridi vodi koncepciji metafore i mimezisa koji su uvek već podređeni saznanju, jer je svaki oblik govora u krajnjem podređen filozofskom govoru kao onome koji na